

רע"פ 6798/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6798/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

:

בקשת רשות ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 04.07.2017, בע"פ 65385-01-17, שניתנה על ידי כב' השופטים: א' הלמן - סג"נ; י' שטרית; ע' טאהא

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן - סג"נ; י' שטרית; ע' טאהא), בע"פ 65385-01-17, מיום 04.07.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בקרית שמונה (כב' השופט נ' מישורי לב טוב) בת"פ 31474-08-14, מיום 22.09.2016.

רקע והליכים קודמים

2.

נגד המבקש הוגש כתב אישום לבית משפט השלום בקריית שמונה, המייחס למבקש את ביצוע העבירות הבאות: תקיפת קטין או חסר ישע, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ריבוי עבירות); תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382ב(2) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3.

מעובדות כתב האישום העולה, כי המבקש הינו אביה של ל', ילידת 1997 (להלן: המתלוננת), אותה הוא מגדל לבדו, מאז היותה תינוקת.

נטען בכתב האישום, כי במהלך שנות ילדותה של המתלוננת, ובכלל זה, בין השנים 2004-2014, בהן לא חלה התיישנות, במועדים רבים שאינם ידועים למשיבה, נהג המבקש להביע את כעסו כלפי המתלוננת על דרך של אלימות פיזית ומילולית. במעשיו אלה, גרם המבקש למתלוננת מכאוב פיזי ונפשי, וחבלות של ממש (סעיף 2 לכתב האישום).

בין היתר, פגע המבקש במתלוננת, כמתואר להלן:

א. בין השנים 2011-2012, במועד מדויק שאינו ידוע למשיבה, החדיר המבקש את אצבעו לעינה השמאלית של המתלוננת, וגרם לה חבלה של ממש (סעיף 3 לכתב האישום).

ב. ביום 02.06.2012, בסמוך למגרש כדורגל בעיר צפת, הבחין המבקש במתלוננת כשהיא לבושה במכנסיים. נוכח אורח החיים הדתי של המבקש והמתלוננת, גער המבקש במתלוננת כי היא אינה לבושה באופן צנוע. המתלוננת, אשר חששה מפני המבקש, ברחה ממנו, אך הוא תפס אותה, משך אותה בחוזקה והכה אותה (סעיף 4 לכתב האישום).

ג. ביום 14.08.2014, עת שהו המבקש והמתלוננת בחדרה של המתלוננת בביתם, צלצלה א', חברתה של המתלוננת, וביקשה לשוחח עימה. במהלך השיחה, נשמע ברקע קול גברי של אדם אשר נכח בקרבתה של א', כאשר היא שוחחה עם המתלוננת בטלפון. המבקש, אשר שהה בסמוך למתלוננת בעת שיחתה עם א', זעם למשמע הקול הגברי, וחטף בכוח את מכשיר הטלפון מידי המתלוננת במהלך השיחה. חרף צעקותיה של המתלוננת וניסיונותיה להחזיר לרשותה את מכשיר הטלפון, אחז המבקש בכוח באפרכסת הטלפון, תפס את המתלוננת בצווארה, וחנק אותה. לאחר זאת, הפיל המבקש את המתלוננת על מיטתה, סטר לה ובעט בה בחוזקה. המבקש לא חדל ממעשי האלימות, גם כאשר המתלוננת החלה לבכות, ואף איים כי יכה אותה, ככל שיתגלה כי היא מנהלת קשר רומנטי עם גבר כלשהו. כתוצאה ממעשיו של המבקש, נגרם למתלוננת "מכאוב פיזי וכן שריטות על צווארה" (סעיף 5 לכתב האישום).

4.

ביום 22.09.2016, הורשע המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, במרבית האישומים שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט השלום זיכה את המבקש, מחמת הספק, מביצוע העבירות מושא סעיף 2 לכתב האישום; וכן, מגרימת חבלה של ממש, אשר

יוחסה למבקש בסעיף 3 לכתב האישום. בית משפט השלום קבע, באשר למהימנות המתלוננת, כי עדותה "עקבית, קוהרנטית, מפורטת בהתייחס לאירוע האלימות האחרונים ואמינה בסוגיות המרכזיות שהינן במחלוקת עובדתית בין הצדדים בליבת משפט זה, לרבות מניעי המתלוננת בהגשת התלונה והסיבות שהביאו המתלוננת לכבוש גרסתה זמן ממושך". בהמשך, קבע בית משפט השלום כי בחלק בלתי מבוטל מהאירועים, בהם נטען כי המבקש תקף את המתלוננת, נמצאו לעדות המתלוננת "חיזוקים של ממש" התומכים במהימנותה. עוד נקבע, בהקשר זה, כי:

"גרסתה של המתלוננת נמצאה עקבית למדי, ואם התגלו אי אילו סתירות במהלך עדותה הרי שהיו אלו סתירות שאינן משמעותיות בדבריה וביחס לעדים אחרים, ואף אין בהן כדי להפריך גרסתה או לשלול מהימנותה, קל וחומר שעה שעסקין בעדות קטינה (בעת עדותה העיקרית בפני בית המשפט) בגין שרשרת אירועים הנפרסת על פני שנים רבות מעת היותה ילדה קטינה".

אשר למהימנותו של המבקש, קבע בית משפט השלום כי גרסתו, בהתייחס לשאלות העובדתיות המרכזיות הנתונות במחלוקת בתיק זה "בלתי מהימנה", וכי נמצאו בה "סתירות רבות ומהותיות".

ביום 15.12.2016, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם, עמד בית המשפט על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, ובכלל זאת, הערך החברתי שבהגנה על קטינים וחסרי ישע. עוד התייחס בית משפט השלום לעובדה כי מידת האשם של המבקש היא "מלאה", עת נקט ב"אלימות חד צדדית כנגד המתלוננת הקטנה, הן בתחומי ביתם והן במקומות ציבוריים"; לנזקים הפיזיים אשר נגרמו למתלוננת, כמו גם ל"נזק הפוטנציאלי במישור הנפשי"; ולמדיניות הענישה הנהוגה בעבירות דומות. בהמשך, קבע בית משפט השלום, כי בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם ינוע "בין חודשיים מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, ועד ריצוי מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים", ועונשים נלווים של מאסר מותנה; קנס כספי; פיצוי כספי בסכום של עד 10,000 ₪; וחתימה על התחייבות כספית. לצורך קביעת עונשו של המבקש בגדרי המתחם, נתן בית משפט השלום את דעתו לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות. בית משפט השלום ראה כשיקולים לקולה את העובדה כי המבקש נעדר כל עבר פלילי; כי המבקש שהה מספר חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח, ובתנאים הקשים מתנאי מאסר; וכי המבקש מביע רצון לשקם את חייו ולמצוא תעסוקה לפרנסתו. כשיקול לחובת המבקש, ראה בית משפט השלום את העובדה כי המבקש לא נטל אחריות על מעשיו. בית משפט השלום עמד על הכלל לפיו "יש להעניש בחומרה הורה אשר נוקט באלימות כלפי ילדיו, קל וחומר כאשר מדובר בקטין הזקוק לאהבה ולהגנה מוגברת מהורה בוגר". בהמשך, התעכב בית משפט השלום על הצורך ב"הרתעת היחיד", נוכח כך שהמבקש אינו מביע חרטה אמיתית, אלא תולה את מירב האשמה במצבו בהתנהגותה של המתלוננת; וכן, לחשיבות "הרתעת הרבים", עת מדובר בעבירה של אלימות בתוך המשפחה. לפיכך, נקבע כי יש למקם את עונשו של המבקש במדרג הבינוני של מתחם העונש ההולם. לאור האמור, גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 5 חודשי מאסר לריצוי בפועל, החופפים את ימי מעצרו, כך שהמבקש לא ירצה תקופת מאסר נוספת; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, למשך 3 שנים; 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירת אלימות מסוג פשע, למשך 3 שנים; פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪; חתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪ להימנע מלבצע אחת העבירות בהן הורשע במשך 3 שנים, ובאם יסרב, יוטלו עליו 30 ימי מאסר לריצוי בפועל.

5. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר כוון כלפי הכרעת הדין בלבד. במסגרת הערעור נטען, כי המשיבה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמתו של המבקש, ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי, ולפיכך, כך נטען על ידי המבקש,

יש לזכותו מכל אשמה. ביום 04.07.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי סקר את הקביעות העובדתיות וממצאי המהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלום, לגבי כל אחד מן האירועים המתוארים בכתב האישום, ולאחר זאת ציין, כי "לא הוכחה עילה להתערב בממצאי המהימנות ובמסקנות אליהן הגיע בית משפט השלום, תוך בחינתם לעומק של שיקולי המהימנות של העדים".

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה לרשות ערעור המונחת לפניי, משיג המבקש על הרשעתו בדיון. בראש ובראשונה, טוען המבקש לקיומם של שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. המבקש טוען, כי נגרם לו נזק רב עת שהה במעצר ארוך תחת תנאים מגבילים וקשים. עוד נטען, כי בשל מגבלות טכניות, נמנע מן המבקש מלהשיב כנדרש לשאלות שהופנו אליו מטעם התביעה, כמו גם לחקור את המתלוננת כראוי, בכדי להגיע לחקר האמת. בהמשך, טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי משלא התייחס לסתירות הקיימות בעדותה של המתלוננת, ובעדותם של עדי התביעה: אהרון מור ואסתר אלגרבל. המבקש הוסיף וטען, כי שגה בית המשפט המחוזי משהתעלם מעדותה של רופאת השיניים, שמסרה כי הסימן המופיע בעינה השמאלית של המתלוננת הוא למעשה כתם לידה; ממכתבה של המתלוננת המתאר את אורח החיים בביתה; מתמלולים של שיחות המעידות כי המתלוננת מנהלת "חיים כפולים", שלא בידיעת המבקש; מתמונות וסרטונים אשר מפריכים "כל טענה נגד (כך במקור - א.ש.) העין [של המתלוננת]"; מעדות השוטרים ששהו ליד מגרש הכדורגל; מהעובדה כי עדותו של העד נהוראי ציוני נכפתה עליו על ידי התביעה; ומהעובדה כי חוקר המטרה שידל את המתלוננת להעיד עדות שקר על אודות המבקש. לאור האמור, גורס המבקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, ולזכותו מכל אשמה.

דיון והכרעה

7. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 5244/17 תורג'מן נ' מדינת ישראל (12.09.2017); רע"פ 6869/17 פילברג נ' מדינת ישראל (11.09.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.09.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות, שכן מדובר בעניינו הפרטי של המבקש, ואין מתעורר חשש לעיוות דין או לחוסר צדק שנגרם לו. זאת ועוד, טענותיו של המבקש בדבר מהימנותם של העדים השונים, לרבות מהימנותה של המתלוננת, מופנות כלפי ממצאים שבעובדה וקביעות מהימנות, שנעשו על ידי בית משפט השלום, וכידוע הוא **כי ערכאת ערעור איננה נוטה להתערב בקביעות מעין אלה, שנעשו על ידי הערכאה הדיונית (רע"פ 8971/15 כל בו חצי חנים בע"מ נ' מדינת ישראל (27.01.2016); ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (08.12.2017)).** ביתר שאת אמורים הדברים, שעה שמדובר **בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 157/16 פלוני נ' מדינת ישראל (14.1.2016) ; רע"פ 117/16 מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016)).**

לאחר שבחנתי את טענותיו של המבקש, מצאתי כי צדק בית המשפט המחוזי בדחותו את הערעור, ואף אני סבור כי לא היה

מקום להתערב בהכרעתו של בית משפט השלום.

8. הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ד' בכסלו התשע"ח (22.11.2017).

ש ו פ ט